

A Municipal Waste előszava

*Ezt a könyvet mindazoknak ajánlom,
akik a kezdeti időszakban kinevették a Slayert.
Ma már rajtuk lehetne röhögni.*

Még egészen fiatal voltam, amikor a Slayer elragadta a lelkem. A bátyámmal addig üvöltöttük a *Show No Mercyt*, míg a magónk felzabálta a kazettát. A suliban csak nekünk kettőnknek volt Slayer-pólónk. A srácok azt terjesztették rólunk, hogy sátánimádók vagyunk, de sosem néztek a szemünkbe. Szinte mindennap az a szakadt, kinyúlt „Root Of All Evil” póló volt rajtam.

Mi vonzott a Slayerhez? Az, hogy a hagyományos heavy metalos zenét elegyítette a hardcore punk agressziójával. Természetesen komoly hatást gyakorolt arra, hogy milyen dalokat írok a Municipal Waste számára. A gyors, pergő ritmusok túlságosan jók voltak ahhoz, hogy ne nyúljam le őket. Egyenként, mindegyiket. Szerintem minden komolyabb thrashbanda elkövette ezt a vétséget: mindegyik lopott valamit a Slayertől – ennek ellenére egyiknek sem sikerült olyan gonosznak és dominánsnak maradni, mint a Slayernek annyi év óta.

Tisztelet a thrash metal királyainak! Térdre előtűnk!

Ryan Waster (gitár)

Egyértelmű: a Slayer minden idők legnagyobb hatású thrash metal bandája. Ez a csapat olyan sok dalt írt, hogy száz banda közül talán csak egy lesz képes felvenni vele a versenyt, ráadásul számaik kiállták az idő próbáját is. Nagyon jól emlékszem, mikor hallottam először. Tizenhat voltam, és Virginiában, Richmondban éltem. A barátaimmal együtt párszor beszívtunk, aztán éjszakánként autóval száguldoztunk az erdőben. Közben persze metalbandákat hallgattunk. Egyik este így szólt hozzám az egyik haverom: „Ezt muszáj meghallgatnotok!” És betette a *Reign In Bloodot*. Tökéletes album, az ›Angel Of Death‹ első riffjétől kezdve úgy jó, ahogy van.

A Slayer zenéje valahogy beszél. Van benne valami varázslat, ami miatt mindenki megszereti. Rengeteg banda szeretne úgy szólni, mint a Slayer, de sosem fognak a nyomába érni – a legjobbat nem lehet lekörözni!

Land Phil (basszusgitár)

Amikor elkezdtem foglalkozni a metállal, és valaki lejátszotta nekem a Slayer *Reign In Blood*-ját, úgy gondoltam, ez a legcsúcsabb dolog, amit valaha hallottam. Egyszerűen nem tudtam mást hallgatni. Függetlenné váltam. Dobosként amint meghallottam az ›Angel Of Death‹ dupla láb-dobját, úgy éreztem, valami megváltozott az életemben. A Slayer minden egyes hangot áttolt a thrash metalba, és mindegyiket magasabbra emelte, mint bárki más. Feltámasztotta a bennünk lakozó démont! Tisztelet neki ezért.

Dave Witte (dob)

Slayer? Baszd meg!

Tony Foresta (ének)

Bevezetés

Üdv a *Slayer véres uralmában*! Azok, akik annyira szerették volna megismerni a Slayert, hogy megvásárolták, kölcsönkérték vagy ellopták ezt a könyvet, remélem, nem fognak csalódni.

Miközben ezt a biográfiát írtam, szándékosan el akartam kerülni azt a hibát, amelyet mi, ostoba metalújságírók gyakran elkövetünk, nevezetesen azt, hogy túl nagy hangsúlyt fektetünk egy-egy banda pályájának első éveire, pusztán azért, hogy komoly, old-school rajongóknak tűnjünk, akik levágott ujjú farmerdzsekiben jöttek világra. A Slayer gyökerei viszonylag jól dokumentáltak, de én a banda pályafutásának középső és későbbi részével kapcsolatosan is komoly kutatásokat végeztem, mert szerettem volna bemutatni azt a korszakot, amelyben az extrém metal műfaja – amelynek megalapozásában a Slayer is közreműködött – csúcsra jutott.

Korábbi könyveimnél (például a *Metallicáról* és a *Black Sabbathról* szóló köteteimnél) nem vacakoltam azzal, hogy hivatalos jóváhagyást kérjek a vizsgált zenekartól, mert úgy éreztem, ha ezt megkapnám, nem fejthetném ki szabadon a véleményemet néhány kevésbé sikerült (értsd: szar) dalukról, albumukról. A Slayerrel kapcsolatban nem voltak ilyen fenntartásaim, mivel ez a banda véleményem szerint minden esetben nagyon jó minőségű anyagot produkált. Ennek megfelelően megtettem a szükséges lépéseket annak érdekében, hogy megkapjam a csapat jóváhagyását.

2007 januárjában kapcsolatba léptem a banda menedzserével, Rick Salesszel. Közöltem vele, hogy egy komoly Slayer-biográfia megírására készülök, és kértem, hogy az együttes tagjai hivatalosan is működjenek közre ebben. Rick a terveim részletes leírását kérte, amit néhány korábbi

munkámmal egyetemben elküldtem neki. Úgy gondoltam, Tom, Kerry, Jeff és Dave ezek alapján már fogalmat alkothat arról, min fáradozom.

Elképzelhető, hogy a Slayer kötelezettségei (abban az évben például együtt turnézott Marilyn Mansonnal) tették lehetetlenné a tagok számára, hogy meghozzák döntésüket, mindenesetre a dolgok lelassultak, és megakadt a köztem, valamint Rick között folyó kommunikáció – bár meg kell jegyezni, hogy ő, illetve az asszisztense, Andrew Stuart is mindig udvariasan és valódi profiként viselkedett velem. Nyolc hónappal azután, hogy felvettem velük a kapcsolatot (ekkor már csupán három hónapom volt hátra a teljes anyag leadásáig), a banda még mindig nem döntött, ezért közöltem Rickkel, már nincs idő arra, hogy a könyv hivatalos és jóváhagyott legyen. Megköszöntem erőfeszítéseit, és továbbra is a legjobbakat kívánom valamennyiüknek. Biztos vagyok benne, hogy a Slayer egy nap majd megjelentet egy hivatalos biográfiát; én mindenképpen azok között leszek, akik megvesznek belőle egy példányt.

Egyszerűen nem értem, hogy a Slayerről korábban miért nem írtak biográfiát. Mivel azok közé tartozom, akik hivatásszerűen írnak különböző rockbandákról, valószínűleg én is betegesen sokat foglalkozom azzal, hogy melyikük érdemes a dokumentálásra. Amikor felteszem magamnak a kérdést egy-egy csapattal kapcsolatban, hogy ez a társaság vajon érdekes zenét produkált-e, tagjai érdekes életet éltek-e, és megpróbálták-e jelentős módon távolabbra tolni a határokat, a válaszom általában „nem”. A Slayer esetében viszont határozott „igen”-t mondtam erre a három kérdésre.

E könyv megírása óriási élmény volt számomra, mert már vagy húsz éve a Slayer rajongója vagyok. Ez persze még nem elég ok arra, hogy bárki elolvassa azt, amit csináltam. A könyvvel megpróbáltam lehetővé tenni az olvasó számára, hogy megismerje a bandával kapcsolatos tényeket, és eligazodjon abban az információáradatban, amely az interneten és a nyomtatott sajtóban az évek során a Slayerral kapcsolatosan megjelent. Kapcsolatba léptem néhány olyan emberrel, akik első kézből származó infókkal, élményekkel rendelkeznek – az ő visszaemlékezéseik korábban még sehol sem kerültek nyilvánosságra. Az együttes tagjai is megszólalnak (az évek során számos interjút készítettem velük), de mesélnek a turnémenedzserekről, a fotósokról, az újságírókról és zenésztársakról is, akik valamilyen módon, a banda hosszú és meglehetősen egyedi pályafutása során kapcsolatba kerültek a Slayerral.

Miközben ezeket az embereket, a történeteiket hallgattam, sokszor olyan érzésem támadt, hogy én is ott voltam – mondjuk 1982-ben azokban a San Franciscó-i klubokban, egy évtizeddel később egy-egy hatalmas arénában, a metalműfaj ma már köztisztviselőként álló keresztapáinak koncertjein; én is láttam azokat a zenészeket, akik már régóta nyúvik a gitárt, de szerencsére még messze vannak attól, hogy végleg szöggre akasszák hangszerüket.

Remélhetőleg az olvasó is átélheti majd mindazt, amit én éreztem. Például amikor Kerry King 2003-ban Cardiffban, néhány perccel a koncert előtt megmutatta nekem, hogy kell lejátszani a »Raining Blood«-ot, vagy amikor elmondtam Tomnak, hogy a *Live Intrusion* címéről a *South Park*nak az az epizódja jutott eszembe, amelyben Cartmant anális vizsgálatnak vetik alá, és kirobbant belőle a nevetés.

Joel McIver, 2008

www.joelmciver.co.uk

joel@joelmciver.co.uk